

Anmeldelser

BENT, A. C.: Life Histories of North American Wagtails, Shrikes, Vireos, and Their Allies, & Life Histories of North American Wagtails, Shrikes, Vireos, and Their Allies. – Dover Publications, Inc., New York 1965. Pris pr. bd. 22 s.

I genoptrykningen af A. C. BENT's klassiske serie om Nordamerikanske fugle er fornylig udkommet endnu 2 bind; det ene omhandlende bl. a. vipstjerter, pibere, silkehaler, tornskader og stære (familierne: Prunellidae, Motacillidae, Bombycillidae, Ptilonotidae, Laniidae, Sturnidae og Vireonidae), det andet bl. a. omhandlende væverfinker, stærlinger, trupialer (familierne: Ploceidae, Icteridae og Thraupidae).

Serien er ofte blevet prist – også her i tidsskriftet – og med god grund. Ses bort fra monografier over enkelte arter, findes mere udtømmende fuglebeskrivelser næppe samlet nogetsteds. For hver art omtales livsvaner (med afsnit om pardannelse, redebygning, æg, unger, dragter, føde, opførsel, stemmer, feltkendetegn, fjender, økonomisk betydning). I gennemsnit får hver art 15–8 sider, så det vil forstås, at der virkelig er oplysninger at hente. Selv om bøgerne er spækket med oplysninger, er de dog ikke tung læsning; det søger bl. a. de mange citater af forskellige ornithologer for. Arternes udbredelse er særdeles grundigt behandlet, som det fx. fremgår af de detaljerede og komplette redegørelser for den Hvide Vipstjerts (*Motacilla alba*) og Engpipereens (*Anthus pratensis*) forekomst i Grønland. Meget underholdende læsning er afsnittene om indførte europæiske arters udbredelsehistorie, fx. de mange til dels forgæves forsøg i midten af 19. århundrede på at indføre Gråspurven (*Passer domesticus*) til U.S.A., hvorunder man endda gik så vidt som til at nedsætte en særlig komité til at løse problemerne, for 50–75 år senere at måtte erkende, at den formodentlig da var blevet U.S.A.'s almindeligste fugl!

Hovedvægten i bøgerne er lagt på beskrivelsen af arterne, som de ses i naturen, mens mere teoretiske diskussioner om systematik, tilpasninger m.v. kun findes i ringe udstrækning. Bortset fra et mindre antal sort-hvide billeder bagest i bøgerne er disse ikke illustrerede, og bøgerne er derfor ikke egnede til identifikation. Som introduktion til fugle, der for de fleste danske ornithologer næppe er mere end

et navn, kan de vanskeligt overgås. Bøgerne kan derfor varmt anbefales, ikke mindst når den særdeles rimelige pris tages i betragtning. Tidligere anmeldelser her i tidsskriftet bl. a.: 54: 165 og 57: 180. JAN DYCK.

Le problème des oiseaux sur les aérodromes. Udgivet af Institut National de la Recherches Agronomique. Redigeret af RENÉ-GUY BUSNEL og JACQUES GIBAN. Paris 1965.

Bogen er en beretning fra en kongres, afholdt i Frankrig i 1963, om fuglenes betydning for luft-sikkerheden.

I de allersidste år er der udkommet en række kongresberetninger om menneskets forhold til og behandling af naturen, og disse bøger er interessant læsning omend visse dele af dem kan være tungt stof. Dette gælder også ovenstående bog på over 300 sider.

I de sidste 10–15 år er der over hele verden konstateret et stigende antal kollisioner mellem flyvende fugle og flyvemaskiner. Der sker million-skader ved disse kollisioner hvert år, særligt når mange fugle eller store fugle kommer ind i jetmotorerne, og i en del tilfælde forårsager disse kollisioner stor risiko for menneskeliv.

Den overvejende del af stoffet i beretningen handler om emner der har en vis ornithologisk interesse, således er der rapporter om, hvilke fugle der oftest kolliderer med fly (måger, stære og andefugle), der er analyser af under hvilke omstændigheder kollisionerne sker (oftest ved landing og start og nær ved kysten etc.), og endelig er der i flere artikler redegjort for, hvilke metoder der benyttes og hvilke der kan benyttes til at jage fuglene væk fra flyvepladserne. Til dette formål synes anvendelsen af de stærkeste angstkald (»døds-skrig«) at være meget effektiv. Kaldet optages på bånd – er artsspecifikt – og det udsendes med stor forstærkning på de steder hvor fuglene træffes.

I flere artikler redegøres der for hvor stor betydning det er at flyvepladserne ikke virker tiltrækkende på fuglene. For at få undersøgt disse forhold har man flere steder i U.S.A. foranlediget et samarbejde mellem luftfartsmyndigheder og amatør-ornithologer. L. FERDINAND.